
Budova Lékařské fakulty v Hradci Králové UK je můj druhý domov

---

Budova fakulty je jak můj druhý domov

Představujete-li si správce poslucháren jako údržbáře, pohled na šarmantního chlapíka v modrém sáčku vás určitě zaskočí. Čeká nás hned za hlavním vstupem do budovy Lékařské fakulty v Hradci Králové (LFHK UK), s nezbytným svazkem klíčů a dvěma mobily v ruce. „Nechtěl jsem, abyste se na mě ptali na vrátnici a celý barák by pak věděl, co se děje,“ vysvětluje **Václav Pánek**.

O sobě mluví nerad, ale jakmile se ho zeptáte na budovu, kterou zná jako své elegantní polobotky, je jasné, kde je pro něj druhý domov. Pracuje zde skoro třicet let a první dojmy po příchodu sem si už nedokáže vybavit. „Jel jsem všechno za pochodu, pozvolna. Ostatně, když jsem nastoupil, byly tu jen tři posluchárny,“ vzpomíná, zatímco nás veze výtahem do čtvrtého, nejvyššího patra. „Tak si to tu projdeme, ne.“

Odemykám místnosti

Nakukujeme do jedné ze čtyř učeben, které jsou trvale otevřené pro studenty, aby se zde mohli učit. Až na jednoho člověka je tu liduprázdno. „Fakulta se pro denní studium uzavřela v polovině března. A i když jsem byl rád, že se tak z hygienických důvodů a vůbec kvůli bezpečnosti stalo, teď už to ticho začíná být dlouhé,“ svěřuje se Václav Pánek, zatímco se usazuje ve své kanceláři, u počítače a šanonů.

Každý den přichází do práce na sedmou. Ale zatímco v průběhu akademického roku jeho práce začíná tím, že obejde posluchárny, odemkne je a nastartuje v nich techniku pro výuku, od doby koronaviru až do současných prázdnin má prostor věnovat se administrativě a úkolům, které jinak tlačí před sebou.

Startuji počítače

Kromě správy poslucháren má na starosti také činnost vrátnice, pro niž připravuje výkazy, a majetkové záležitosti společných prostor fakulty. „Tady mám časový harmonogram poslucháren, jak se budou v následujícím zimním semestru využívat,“ rozevírá velké desky – takový svůj rozvrh hodin, který si překlopil do počítače a výhledově přidá do prázdných kolonek ještě jména přednášejících, kteří budou místnosti v daný čas využívat.

Přesné kontakty na ně nepotřebuje, pedagogové se mu s požadavky ozývají sami. „Nejčastěji je to kvůli tomu, když dojde baterie v mikrofonu nebo se ptají po volné posluchárně, kterou chtějí využít ke zkouškám či testům,“ popisuje Pánek.

S technikou velký problém nebývá. Když místnost odemkne, připraví následně vše tak, aby vyučující mohl jen vložit flash disk a zahájit výklad. „Občas se někdo diví: ‘Proč jim místnost jen neotevřeš a nezamkneš? Ať si učitelé techniku připraví a zapnou sami?!’ A já odpovídám: ‘Co bys dělal, kdybys měl na starosti deset poslucháren a z osmi ti pak volali, že jim něco nefunguje?’ Ne. Pro mě je jednodušší jim vše připravit, oni tam jen strčí flešku a jedou.“

Mezi delšími přestávkami posluchárny z důvodu bezpečnosti zamyká. Během dne tak nachodí šest až deset kilometrů. Za modernizaci učeben je vděčný, ale stejně má nejraději tu starou – velkou posluchárnu, která vypadá jako divadelní sál. Sedačky s červeným polstrováním, kulatá světla na stropě, závěsy u podla... „To je moje srdcovka,“ rozhlíží se po krásné místnosti, v níž ale bývá nejvíce much. Vypadává elektronika, mikrofony, žárovky, ale ten genius loci ho stejně vždy dostane.

„Bývám tu nonstop při konferencích. Zajišťuji, aby vše běželo, jak má. Docela mi vyhovuje práce pod tlakem, ale nesmí jí být moc,“ ukazuje na prosklenou kukaň režie, odkud se řídí celý provoz místnosti. I když má pracovní dobu od sedmi ráno do tří odpoledne, neexistuje, že by nepřišel o víkend, pokud je potřeba. „Je to prostě moje práce,“ shrnuje. Na druhou stranu, jakmile z budovy odejde, vypíná. Stejně tak o dovolené. Nechá v budově svazek klíčů, co kdyby něco, a mizí. Asi i díky tomu dokáže i po těch letech stále s úsměvem a klidem odpovídat na četné dotazy ve stylu: „Vašku, co myslíš, jak to bude, kde je...?“ I když to třeba nespadá do jeho kompetence, Václav Pánek ví. A je na to zaslouženě hrdý.

